

# foodtruck ~~fiasco~~ fiësta

IN DE IJSKAST

1



SASKIA M.N. OUDSHOORN

In de ijskast

Saskia M.N. Oudshoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning

*Foodtruck Fiësta*

*In de ijskast*

*Een ijskoude klus*

*Meisje met het ijsje*

*Liefde in Milaan*

*Toeval bestaat niet*

*Loes, Luca en Liz*

*Casa dell'amore*

*Recept voor geluk*

*Breekbaar geluk*

*Grenzeloos geluk*

Saskia M.N. Oudshoorn

# In de ijskast

Foodtruck Fiësta 1

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020545302  
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning  
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Anne-Loes Huizing, Studio Pinck  
Redactie Meike van Beek

[www.saskiaoudshoorn.com](http://www.saskiaoudshoorn.com)  
[www.zomerenkeuning.nl](http://www.zomerenkeuning.nl)

Alle rechtenvoorbehouden

# Bertina alias Tinus alias Tien

# 1. Jarig

Ik ben als Bertina Odilia Meijer bij de burgerlijke stand aangegeven. B.O.M. Niet alleen zijn mijn initialen niet iets om heel vrolijk van te worden, dat word ik vaak ook niet als ik me als Bertina voorstel. Mijn opa van vaderskant heette Bert en het eerste kind zou volgens familietraditie vernoemd worden. Het verhaal gaat dat mijn vader mijn tweede voornaam vergat op te geven: Marga, naar mijn oma Margaretha van moederskant. Kijk, dan was het een heel ander verhaal geweest. Odilia, zo heet mijn andere oma.

Het behoeft geen uitleg dat mijn moeder niet blij was toen ze op de papieren voor de hielprik zag dat ze een ‘BOM’ gebaard had. Nou ja, ik kan redelijk opvliegend zijn, dat wel. Mijn ouders hebben weleens verteld dat ik gelijk na mijn geboorte al een enorme keel opzette en knalrood werd van mijn eigen gekrijs. De kraamhulp zei dat het een goed teken was, dat er met mijn longen in ieder geval niets mis was. Geen eerste, vertederende babyfoto van mij waar ik op mijn moeders borst op mijn duim sabbelend rustig bij lig te komen van mijn gang door het geboortekanaal. Op de allereerste foto’s van mij zie je een vuurrood, krijsend hoofdje boven een blauw dekentje uitsteken. Een ingebakerde tomaat. O ja, dat had ik nog niet verteld. Ze dachten dat ik een jongetje zou zijn.

Die ‘passie’ – zo zullen we het maar noemen – heb ik van mijn moeder. Ze praatte twee dagen niet meer met mijn vader na de ontdekking van het foutje bij de burgerlijke stand.

Mijn vader was mijn geboorte, zijn eerste kind en oudste dochter, in de dorpskroeg gaan vieren. Na een zware nacht was hij toe aan een borrel. Tijdens de weeën had hij een paar uur lang de wind van voren gekregen van mijn moeder. Waar had hij het lef vandaan gehaald om haar te bezwangeren? Zijn biertjes moest hij daarna een tijdje met links vasthouden, zijn rechterhand was door mijn moeder tot moes geknepen. Ik denk dat dat een van de laatste dingen was die mijn vader zonder overleg met mijn moeder gedaan heeft. Mijn ouders waren net twintig toen ze mij kregen, ik ben een moetje. Nu hebben jullie al een aardig idee hoe mijn familie in elkaar steekt.

Op kleuterleeftijd had ik een tijdje een vriendje dat Ernie heette. Als we samen aan kwamen lopen, riepen ze ‘Daar komen Bert en Ernie’ en deden ze een imitatie van de stemmetjes van de Sesamstraat-figuren. Ik begon dan te stampvoeten van al dat onrecht dat ons werd aangedaan, en dat was op den duur zelfs genoeg om niet meer met Ernie af te willen spreken.

Tot de dag van vandaag, mijn vierentwintigste verjaardag, noemt vrijwel mijn hele familie me Tina. Ook niet echt een naam die bij mijn typische Hollandse verschijning – blonde haren en blauwe ogen – past. Ik ben niet heel groot, redelijk slank, maar wel met vlees op mijn heupen en mijn achterste. Mijn beste vrienden noemen me Tien. Of Tinus. Dát vind ik wel leuke namen. Voor vrienden dan. Als ik jou niets vind, dan wil ik graag dat je me Bertina noemt.

Het is 25 maart en zoals altijd is het weer nogal niksig, een dag voor twijfel tussen een trui en shirt met lange mouwen. Onbe-

stemd, een beetje zoals we ons vandaag allemaal voelen. Maart is geen fijne maand om jarig te zijn. Officieel breekt de lente vlak voor mijn verjaardag aan, maar als de zon toevallig schijnt op deze dag, is het nog te koud om buiten te zitten. Vaker regent het, we hebben zelfs een paar keer natte sneeuw gehad. Maart roert zijn staart. En dat gaat vandaag ook gebeuren, alleen niet door het weer, maar door mij. En door mijn moeder natuurlijk. Beter gezegd, haar afwezigheid.

Mijn vader heeft een grote slagroomtaart bij de Hema besteld, compleet met een setje veelkleurige kaarsjes die net iets dikker dan de gemiddelde injectienaald zijn. Van harte gefeliciteerd, Bertina!

Ik pulk de chocoladeletters ‘Ber’ eraf en steek ze in mijn mond. Je ziet er bijna niets van. Het is de eerste keer in mijn leven dat we mijn verjaardag zonder mijn moeder vieren. Nee, ze is niet dood, dat gelukkig niet. Toch is het eigenlijk best wel schokkend waarom ze er niet is: ze zit ergens in India met haar yogaleraar, mindful te wezen.

Mijn moeder ging op yoga om beter om te kunnen gaan met de spanning waar mijn drie jaar jongere zus Emilie (waarom heeft zij wel zo’n leuke naam?) en ik in huis voor zorgen, aldus haar eigen verklaring. Oké, ik geef toe, het kan best weleens – vaak – knallen tussen Emilie en mij, maar dat is toch bij alle zussen zo? Op internet heb ik gelezen dat dat ook door chronische stress bij een van de ouders kan komen. Misschien is dat wel het geval, en kunnen Emilie en ik er zelf niets aan doen.

Mam had Eten, bidden en beminnen van Elizabeth Gilbert gelezen en raakte er langzaam maar zeker van overtuigd dat ze ook op een ‘innerlijke zoektocht’ naar haar ware zelf moest. Yoga was goed voor haar stressniveau – minder goed voor dat van mijn vader toen ze steeds vaker ‘naar yoga’ ging (hier maak ik in



de lucht aanhalingstekens met mijn wijsvingers) en uiteindelijk helemaal niet meer thuiskwam.

Mathieu, heet de leraar van mijn moeder, oftewel Mat. Emilie en ik noemen hem Yogamat. Yogamat heeft mijn moeders innerlijke plekjes vast beter weten te vinden dan mijn vader. Aargh. Er doemt nu een beeld in mijn hoofd op dat ik zo snel mogelijk wil vergeten. Mijn moeder wilde altijd heel erg graag een ‘Libelle-gezin’. Dat is een gezin waar de meisjes de hele dag witte jurkjes dragen die aan het einde van de dag nog steeds wit zijn, waar ze netjes met mes en vork eten, aan tafel, en kinderen zich de hele dag als engeltjes gedragen. Helaas, Emilie en ik zijn een hoop, maar geen engeltjes. En zeker niet in witte jurkjes. Spijkerbroeken zijn favoriet. De laatste keer dat ik ze geteld heb, lagen er twaalf in mijn kast.

Mijn vader, Bram, doet na het vertrek van mijn moeder aandoenlijk goed zijn best om het huishouden draaiende te houden. Hij heeft leren wassen en het kostte maar één knalroze was voordat hij doorhad dat zijn rode boxersshort bij de witte lingerie van Emilie en mij geen goed idee was. Ik ben ervan overtuigd dat hij dat nooit meer vergeet. Hij verdiepte zich in ‘koken’ en met zijn drietjes doen we nu het huishouden.

Het ‘koken’ betekent voor mijn vader dat hij aardappels kan schillen (de aardappels hebben ongeveer de helft van het volume dat ze hadden voordat hij ze ging schillen) verse groente tot in de perfectie tot prut kan koken (al een hele verbetering: eerst kookte hij groente uit blik) en gehaktballen kan bakken (waar je a. een inbreker mee dood kunt gooien mocht het nodig zijn, b. mee kunt jeu-de-boulen en c. acuut een hoge bloeddruk van krijgt). Hij is daarentegen wél een baas in pannenkoekenbakken.

Genooddaakt door de belabberde kookkunsten én omdat Emilie en ik weigerden om de dag sperziebonen of bloemkoolpap

te eten en je niet drie keer in de week pannenkoeken kunt eten, ben ik me gaan verdiepen in de edele kunst van het koken. Ik ben het alsmaar leuker gaan vinden, ten koste van mijn studie psychologie. Steeds vaker zit ik op sites met lekkere en aparte gerechten, ga ik naar de markt om de bijpassende bijzondere ingrediënten te vinden en vervolgens in de keuken om te experimenteren met de verse groentes en vruchten die ik gescoord heb. Steeds minder ben ik op school te vinden, de Hogeschool Rotterdam. En vandaag is de dag aangebroken: ik kan het niet langer verborgen houden. D-day: Droom Dag, Duivelse Dag of Drop-de-bom-Dag: vlak voor de visite komt, drop ik, BOM, die bom. Ik hoop niet dat mijn vader uit zijn stekker gaat. Of erger, dat hij zegt dat hij teleurgesteld is in me. Dat zou een fijn verjaardagscadeau zijn.

Pa komt de keuken in en peutert de kaarsjes uit de plastic verpakking, wat op zichzelf al een hele uitdaging is. Daarna begint hij de vierentwintig priegelige kaarsjes in alle kleuren van de regenboog, voorzichtig in de taart te prikken. Het vertedert me, die ruwe, grove vingers bedekt met littekentjes, die normaal met een hamer en hout in de weer zijn en nu zorgvuldig op gelijke afstand de kaarsjes plaatsen. Het gaat perfect, zijn timmermansoog is nog net zo scherp als het altijd al was. Ik snap nog steeds niet waarom mijn moeder er met Yogamat vandoor is gegaan. Hij zal wel kwaliteiten hebben waar ik niet aan wil denken.

Mijn vader is aannemer, zzp'er, en werkt zich een slag in de rondte voor ons. Hij is trouw als een sint-bernard en de goedheid zelve – blijkbaar is dat voor sommige mensen nog niet voldoende. Het huwelijk van mijn ouders kende niet veel dieptepunten, voor zover ik weet. Hoogtepunten ook niet, maar welk huwelijk heeft dat wel? We hadden het goed, geen geldzorgen voor zover ik weet, een leuk huis en ieder jaar gingen we in de

zomer drie weken naar Frankrijk.

In het begin, toen mijn moeder net vertrokken was, huilde ik mezelf 's avonds soms in slaap. Eerst van verdriet, later van woede. Welke moeder laat haar kinderen nou zomaar in de steek? Ook al zijn we voor de wet volwassen, in zekere zin heb je altijd een moeder nodig, al is het niet meer voor de praktische dingen. Voor mijn vader vond ik het het allerergst.

Ze stuurde Emilie en mij na een week een bericht: Yogamat vond dat de navelstreng doorgeknipt moest worden en het was voor de zoektocht naar de kern van haar innerlijke godin beter om even al het contact te verbreken. Dat van die 'innerlijke godin' heb ik er zelf bij verzonnen.

Ik hoopte dat ze Mathieu zou wurgen met die navelstreng en bij zinnen kwam, maar helaas lijkt het erop dat ze voorlopig naar hem luistert. Het contact tussen ons is minimaal. Een klein, optimistisch deel van mijn hoopt dat het komt omdat er in India slecht internet is, het duiveltje op mijn andere schouder fluistert me dan in dat waar een wil is, er ook een weg is.

Pap zegt dat we niet zo hard moeten zijn voor haar. Mijn moeder heeft het vroeger niet echt makkelijk gehad en blijkbaar is ze wat ze gemist heeft dubbel aan het inhalen. Wat er in haar jonge leven aan de hand was, vertelt de familiegeschiedenis niet, daar doet hij een beetje vaag over. Mijn oma van moederskant wil niet over vroeger praten en mijn opa is al lang geleden overleden, die heb ik niet eens gekend.

Ik sla mijn arm om hem heen. 'Mooie taart, pap. Lief dat je dit geregeld hebt voor mij.'

In gedachte zie ik hem bij de Hema staan, tussen de broodjes en de rookworsten, terwijl hij voorzichtig de grote slagroomtaart in de grote boodschappentas probeert te schuiven zonder het ding op zijn kop te kiepen. Zonder morren doet hij alle

boodschappen die we – inclusief de looproute door de supermarkt – voor hem opschrijven. Hij nam netjes maandverband en tampons mee voor ons – alsof hij nooit anders gedaan heeft. Achteraf vonden we het toch een beetje sneu, een man die door zijn vrouw verlaten is en vervolgens die typische vrouwendingen voor zijn dochters mee moet nemen. Nu doen Emilie en ik een groot deel van de boodschappen.

Normaal gesproken zien we hem alleen in zijn werkkleding: een zwarte broek met heel veel zakken en lusjes die vast heel erg handig zijn voor allerlei zaken en een donkerblauw vest met zijn bedrijfslogo op zijn borst geborduurd. Vandaag heeft hij een spijkerbroek met een wit overhemd aan. Vanochtend vroeg hoorde ik hem steunen en kreunen en nu snap ik waarom. Hij heeft geprobeerd het overhemd te strijken. De vouw op de mouwen is scherp, maar dubbel, en loopt van de manchet helemaal door tot zijn kraag. Het maakt niet uit, hij heeft zijn best gedaan en dat is wat telt. Dat zeggen mijn ouders ook altijd tegen ons.

Pap pakt me vast en drukt een kus op mijn haar. Ik voel aan de haartjes op mijn hoofd die meebewegen met zijn zucht hoe hij zwaar uitademt. Het is een moeilijke dag, voor ons allemaal. Het is mijn eerste verjaardag waar mijn moeder niet bij is. Überhaupt de eerste verjaardag in ons gezin zonder haar. Mam is nu bijna twee maanden aan de andere kant van de wereld. Wat zou ze vandaag denken? Zou ze nog iets van zich laten horen of is dit in haar nieuwe leven een dag als alle andere? Over een uurtje komt de visite. Ik heb nog heel even de tijd om mijn plannen voorzichtig in de week te leggen.

Pap maakt zich van me los en opent een keukenkastje. Speurend gaan zijn ogen over de planken. Ik merk aan alles dat hij een beetje zenuwachtig is. Hij sluit het kastje weer en gaat door zijn knieën om de andere kastjes te doorzoeken.

‘Waar zijn die fu...’ Hij komt overeind en wrijft langs zijn nek. ‘Die fijne gebaksbordjes.’

Ik open een van de keukenkastjes, haal er eerst een stuk of twintig Tupperware-bakjes uit – mam vond het leuk om Tupperware-party’s te geven en dan kocht ze natuurlijk zelf met de ‘gastvrouwenkorting’ ook altijd iets – en pak de stapel bordjes. ‘Hier.’

Met een opgeluchte blik op zijn gezicht pakt hij ze van me aan. ‘Dank je wel, lieverd.’

‘Pap...’ zeg ik aarzelend. Mijn vader is nu bezig om afgepaste schepjes koffie in het apparaat te gooien. Ik zie zijn lippen bewegen. Hij telt het aantal schepjes. Mama deed dat gewoon op gevoel. Uiteindelijk is het filter bijna vol en drukt hij het apparaat met een zucht van opluchting aan.

‘Ja, lief?’ Hij kijkt me aan en strijkt liefdevol een pluk haar achter mijn oor. Het eelt van zijn duim schuurt langs de huid achter mijn oor. ‘Ik kan gewoon bijna niet geloven dat je vierentwintig wordt vandaag. Waar blijft de tijd? Waar is het schreeuwende knalrode monstertje gebleven?’ Hij grijnst.

Dat vraag ik mezelf ook af.

Zijn opmerking sterkt me in mijn beslissing. Het heden is de beste tijd om de dingen te doen die je het liefste wil en om te stoppen met zaken die geen energie meer opleveren. Ik heb al een hbo-studie communicatie afgerond en omdat ik mezelf met mijn eenentwintigste niet op een saai kantoor zag zitten, ben ik meteen doorgerold naar de volgende studie. Superinteressant hoor, Praktische Psychologie: hoe de menselijke geest werkt is een onuitputtelijke bron van inspiratie en verwondering – datzelfde had ik thuis ook al ervaren. Ik ben er even klaar mee.